

AFSCHEID

door Mark-Jan Zwart

Met een dreun sloeg de deur tegen de muur. Martin had meteen spijt dat hij zijn irritatie niet onder controle had, maar de stampende heavy metal maakte zijn stemming er niet beter op. Boos stapte hij de kamer van Jon binnen en in twee gecoördineerde bewegingen trok hij zowel de deken van het slungelige lijf van zijn zoon, als de stekker uit de muur.

Er bleef een zoemende stilte over.

“Je bed uit, heerschap,” beet Martin zijn zoon toe.

Lui stond de jongen op. Zijn zwarte haar hing in vette slierten voor zijn gezicht. Hij streek het weg en keek zijn vader uitdagend aan. “Wat nou?” vroeg hij schouderophalend.

Martin voelde hoe zijn boosheid het kookpunt bereikte.

“Je kent de afspraken.” Martin controleerde zijn ademhaling. “Opstaan voor zeven uur. Muziek op een redelijk volume. Zo doen wij dat hier.” Martin voelde zich rustiger worden. Afspraken zijn redelijk en dat gaf hem zekerheid.

“Oh, doen *wij* dat zo hier,” meesmuilde Jon.

Martin negeerde de brutale opmerking. Het stak hem dat er nog maar zo weinig *wij* over leek te zijn tussen hen.

“In ieder geval zolang je onder *mijn* dak woont.”

Martin draaide zich om en stapte de kamer uit. “Lamstraal.” Hij kon het niet laten.

“Want anders?” schreeuwde Jon hem na. Zijn stem sloeg over. “Zet je mij er ook uit? Net als mama? Zo hou je lekker veel mensen over.”

Die was onder de gordel. Met een ruk draaide Martin zich om. *Zoals hij daar stond in zijn slobberige bokersshort.*

“Moet jij je niet opmaken, grote vriend? Je weet wel, een beetje eyeliner hier, een beetje mascara daar?” Martin spuwde de woorden uit, waarbij hij overdreven

gebaren maakte. Toen draaide hij zich weer om en smeed de deur net zo hard dicht als hij hem had opengegooid.

Zodra Martin het politiebureau binnenstapte, werd zijn aandacht opgeëist door de voortdurende bedrijvigheid. Dat hoorde bij het stadsdeel waar het bureau gevestigd was en dat maakte zijn werk zo leuk. In de auto had hij genoeg tijd gehad om te balen van zijn hatelijke opmerking waarmee hij afscheid had genomen van Jon. Vanavond zou hij het goed maken. Misschien konden ze wel een filmpje pakken. Hij had een krabbel op de rug van zijn hand geschreven. Eerst moest hij zich op zijn werk richten.

Nog voordat hij de koffieautomaat bereikte, had Martin al drie dossiers in zijn handen gedrukt gekregen. Eén trok zijn aandacht: een geweldsincident op het Erasmuscollege, de school van Jon. Hij had hem er niet over gehoord.

Martin ging net zitten, toen Paula, zijn vaste partner, de afdeling op stormde. Haar stuurse gezicht stond gespannen. Er was iets mis.

“Code 404.” riep Paula. *Schietpartij*. Vlug greep Martin zijn wapengordel en kogelvrije vest en volgde Paula op de betonnen trappen naar de garage.

Paula sprong achter het stuur. Kinderachtig, maar Martin merkte dat hij daar nog steeds van kon balen. Met gierende banden stoof Paula de garage uit. Martin greep zich stevig aan het portier vast, terwijl hij de centrale om informatie vroeg.

“Code 404C. Willem de Zwijgerlaan. Ik herhaal Code 404C...”

Oei, dat was niet goed wist Martin. *Schietpartij* met vermoedelijk dodelijke slachtoffers.

“...op het Erasmuscollege.”

“Goeie genade...” Martin trok bleek weg. Paula keek hem vragend aan.

“Jon zit daar op school,” stamelde Martin. Paula trapte het gas nog dieper in en zette naast de zwaailichten nu ook de sirene aan. *09:17 uur*. De moed zakte Martin in de schoenen. Jon zou allang op school zijn.

“Zuid-vleugel. Gewapende jongen. Zeker 3 slachtoffers,” kraakte de portofoon.

De Zuid-vleugel. Martin pijnigde zijn hersenen. Hoe was het gebouw gelegen? Ging de zon niet in zijn rug onder toen hij laatst naar dat oudergesprek ging? In gedachten

oriënteerde hij zich en ging de school binnen. Moest hij toen niet direct naar links? Dat is dan de Noord-vleugel. Even ontspande Martin, maar toen sloeg de twijfel toe. Had hij die avond de zon toch niet voor zich gehad? Dan zat Jon juist in de Zuid-vleugel.

Ze waren de eersten die arriveerden. Rond de school was het een enorme chaos. Overal liepen huilende en gillende tieners. Volwassenen probeerden ze op te vangen, maar wisten zelf ook niet goed wat te doen. Op het plein lagen een aantal bloedende kinderen. Martin slikte. Dit ging niet goed. Onwillekeurig zocht hij naar Jon. Tevergeefs. Ik moet me groot houden, vermande Martin zich en stapte op Paula af, die net wegdraaide van een man wiens maatpak verformfaaid om zijn lichaam hing.

Paula keek Martin vertwijfeld aan en sloeg toen haar ogen neer.

“Wat?” vroeg Martin.

“Jongen met semiautomatisch wapen. Heeft zeker twee kinderen en een docent neergeschoten....” Paula zuchtte en keek Martin ernstig aan. “Een *emo*, *goth* of hoe je ze ook noemt. Draagt zwarte kleding, make-up en lang, zwart haar.”

Martin voelde de grond onder zich wegzakken. Het zou toch niet waar zijn?

Chagrijnig stond Jon voor de spiegel. De smalende woorden van zijn vader galmden door zijn hoofd, terwijl hij dikke randen rond zijn ogen aanbracht. Hij zette een stap naar achter en bekeek zichzelf. Hij was tevreden. *Schijt aan de wereld die niets kan met jongens die zich opmaken. Schijt aan zijn vader die niets met hem kan*, bedacht Jon zich bitter. Vlug greep hij zijn tas die klaar lag. Hij hield van een goede voorbereiding. Hij stormde de trap af, trok in het voorbijgaan zijn lange, leren jas van de kapstok en vloog naar buiten. Het was erg laat geworden.

Buiten adem kwam Jon aan bij de brug. Eve stond er al. “Sorry...,” hijgde hij en drukte een kus op haar lippen. Ze rook heerlijk. Even voelde hij zich intens gelukkig.

“Waar is Mike?”

“Geen idee, maar het is nu te laat. Dan had hij er maar moeten zijn.”

“Da's waar,” zei Jon. “Go!”

De bel galmde over het plein toen Jon zijn fiets in het rek kletterde. Samen met Eve rende hij de school binnen en schoot de Zuid-vleugel in. Ze konden nog net ontsnappen aan de conciërge die hen natuurlijk aan een te-laatreregistratie wilde helpen. Bij Blaak kwamen ze ook wel zonder briefje binnen, wisten ze.

Geen Mike, zag Jon meteen toen hij de klas binnenstapte. Waar hing zijn vriend uit? Waarom heeft hij nog niets van zich laten horen? Onopgemerkt doken Jon en Eve weg achterin de klas.

De les was al een even bezig, toen de deur plotseling openzwaaide. *Mike*. Provocerend stampte hij het lokaal binnen. Er lag een vreemde grijns rond zijn mond. Jon moest lachen toen hij zijn vriend zag. Zijn lange, zwarte leren jas hing open boven zijn opgeknoopte laarzen – een doorn in het oog van de meeste docenten, maar hun handelsmerk.

Mijnheer Blaak, altijd beschaafd, maar ook erg breedvoerig wanneer hij streng moest zijn, maakte een lichte buiging en zei: “Warempel, mijnheer Van Hout, dat ik vandaag nog de eer mag hebben u hier te ontvangen in mijn...”

Plotseling had Mike een afschrikwekkend echt pistool in zijn hand. Jon wilde zijn vriend nog roepen, maar werd overstemd door gillende klasgenoten. Er klonk een droge knal, die weerkaatste tegen de muren van het lokaal. Een doordringende kruitlucht verspreidde zich. In een reflex wierp Jon zich bovenop Eve. Hij zag nog net hoe mijnheer Blaak schokkend tegen de grond sloeg. Uit een grote wond aan zijn hoofd gutste golven bloed.

“Oh God,” bad Jon hardop. Hij verborg zijn gezicht in de haren van Eve.

“Er gaat een interventieteam naar binnen,” besliste de officier toen er voldoende eenheden waren gearriveerd. Paula stapte direct naar voren om zich aan te melden. Martin bedacht zich geen twee keer en ging naast haar staan. Paula keek hem verbijsterd aan en opende haar mond, maar Martin wierp haar een dwingende blik toe. Hij zou hoe dan ook meegaan.

Minutenlang bleef Jon zo liggen. Hij durfde zich niet te verroeren. Onder hem hoorde hij Eve hijgend ademen. Was Mike weg? Eerst had Jon hem nog door het

lokaal horen stampen, onnatuurlijk grinnikend. Nu was het doodstil. Jon tuurde over de grond en ving de blik van één van zijn klasgenoten. *Hij is weg*, vormde zij met haar lippen en seinde met haar ogen richting het raam. Toen hoorde Jon verderop in de gang een serie schoten.

Iedere vezel in zijn lijf stond stijf gespannen, toen Martin met getrokken pistool de school binnenging. Er hing een macabere sfeer. Aan de muur en op de vloer zag Martin strepen bloed. Vanuit schuilplekken schoten nog enkele tieners huilend naar buiten. Midden in de gang lagen twee bloedende kinderen. Daar zouden de hulpverleners voor zorgen.

“Ben je in staat hem uit te schakelen?” vroeg Paula met op elkaar geklemde kaken.

“Nee,” fluisterde Martin. “Ik ga mee om het ergste te voorkomen, maar ik vertrouw erop...,” even zweeg hij, “...dat jij zult doen wat je moet doen wanneer het erop aankomt.”

Paula keek Martin strak aan. Ze knipperde niet eens met haar ogen.

Gelukkig waren ze die ochtend met een kleine groep geweest, bedacht Jon zich terwijl hij Eve zachtjes in de richting van het opengeklapte raam duwde. Zij zouden de laatste twee zijn die ontsnapten aan deze nachtmerrie. Wat was er allemaal gebeurd? Jon raakte overmand door emotie.

Eve stapte op de vensterbank. Achter zich hoorde Jon het misselijkmakende gekletter van metaal. Met een ruk draaide hij zich om. Mike schoof net een nieuw magazijn in het pistool.

“We gaan toch nog niet weg?” Mike klonk werkelijk teleurgesteld. De grijns had plaatsgemaakt voor een holle blik in zijn ogen.

Langzaam stapte Jon bij Eve vandaan.

“Mike...wat doe je?”

Mike speelde met zijn pistool, richtte hem op de muur, op Jon en liet hem toen weer zakken.

“Dat zie je toch. Doe niet zo dom.”

“Waarom?”

Mike liet zijn schouders hangen en staaarde naar de grond.

“Wij waren...,” snel verbeterde Jon zich, “...zijn toch vrienden?”

Traag keek Mike op.

“Jij bent een nepvriend,” zei hij kil en richtte het pistool recht op Eve. Jon zag hoe Mike zijn vinger om de trekker spande. Hij voelde zijn hoofd tollen. Heel zijn lichaam trilde.

“Nee!” gilde Jon en met geweld smeed hij zichzelf naar voren.

Achter de dunne wand hoorde Martin de onmiskenbare knal van een pistoolschot. Nog voor Paula de deur hadden bereikt, klonk een tweede schot. Met gespannen haan draaide zij het lokaal binnen, klaar om te vuren. Martin volgde haar op de voet. Verbijsterd zag hij twee jongens op hun buik liggen. Beiden zouden Jon kunnen zijn. En beiden lagen in een grote plas bloed.

Paula schopte het wapen weg en knielde bij de jongen onder het raam. Martin zakte op zijn knieën bij de andere jongen. Voorzichtig draaide hij het lichaam en keek in de levenloze ogen van...*Mike?*

Martin draaide zich om en kroop naar de andere jongen. “Oh, mijn zoon! Wat is er gebeurd?” huilde hij. Hij tilde voorzichtig het hoofd van Jon op.

“Hij leeft nog,” schreeuwde Paula en scheurde het shirt van Jon open. Ze trok er een reep vanaf en legde een drukverband aan over de gapende wond in zijn borst. Daarna greep ze haar portofoon. “Dader uitgeschakeld. Stuur onmiddellijk ambulancepersoneel naar de Zuid-vleugel. Veel bloedverlies.”

Martin sloot zijn ogen. Voor het eerst in jaren bad hij weer. Wat kon hij anders nog doen?

Plotseling hoorde hij Jon mompelen. Zijn ogen stonden halfopen. Martins hart sloeg over. Hij boog zich naar voren om te horen wat Jon zei.

“Ben je bang...,” hijgde Jon.

“Ik ben bij je, jongen. Je hoeft niet bang te zijn.”

“...dat je....mijn naam...vergeet?”

Jon keek naar de rug van Martins hand. Martin volgde zijn blik en zag de krabbel.

Jon. Toen begreep hij het.

“We hebben nog iets goed te maken,” lachte hij door zijn tranen heen.

Jon probeerde te glimlachen en kneep in de hand van zijn vader.

“Komt goed, pap.”